

УЧИТЕЛКА.

Както ся види вый ся боите защото не сте ся усилили още да ся прѣобърнете.

ГРОЗДАНА.

Отистина, учителко, азъ не съмъ мыслила на туй; но обычамъ живота: токо-рѣчи не съмъ ся наравдала до сега на него, защото съмъ много млада; искала быхъ прочее, прѣди да умрѣ, да поживѣхъ още, та да ся понасвѣтувамъ, и да ся повеселѣхъ ошичко.

УЧИТЕЛКА.

Що быхте щела да кажете ако сынѣтъ на единъ царъ бы былъ затворенъ, и не бы щелъ да излѣзе отъ затвора, защото не е ся былъ израсходилъ още въ градинѣтъ на туй скърбно мѣсто?

ГРОЗДАНА.

Щехъ да рѣкъ че е лудъ, защото той несъмнѣнно щеше да има въ бащиното си царство градины много по-хубавы, неголи онѣзи на темницѣтъ.

УЧИТЕЛКА.

Ето прочее що правите, драга пріятелко, когато думате, че не быхте щела още да умрѣте, защото желаете да ся понасвѣтувате: Туй мя подсѣти за единъ малкъ примѣръ, когото съмъ чела нѣгдѣ си.

Единъ принцъ на име Юзафатъ, като ся бѣше загубилъ на ловъ, чу единъ най-сладкъ гласъ на свѣта. Смаянъ да слуша толко добръ да ся пѣе въ единъ пустыня, отиде къмъ странѣтъ, отъ дѣто идеше гласѣтъ и ся зачуди като видъ че този, що пѣеше бѣше единъ сиромашъ лепправъ (прокаженъ).